

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

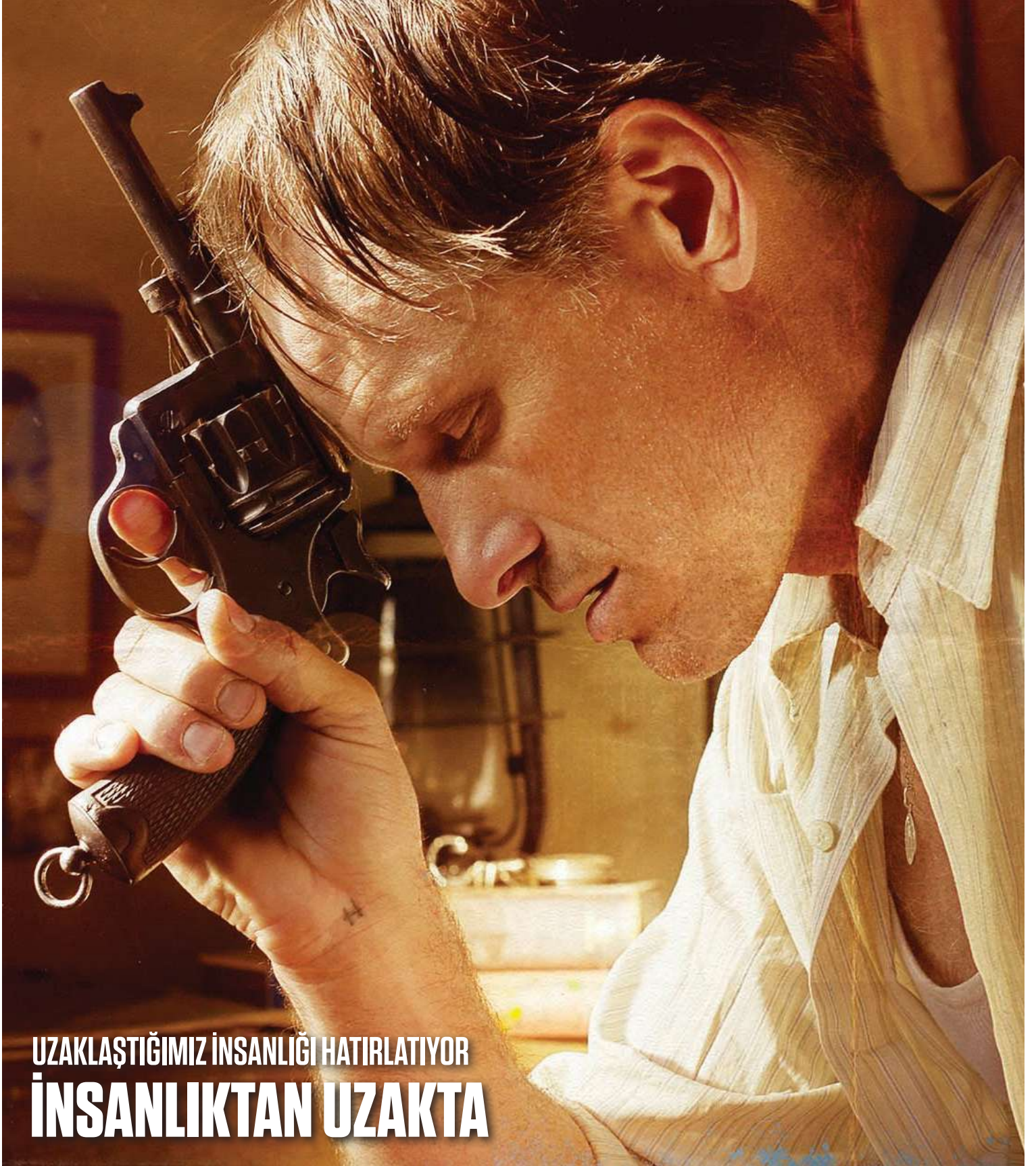
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UZAKLAŞTIĞIMIZ İNSANLIĞI HATIRLATIYOR
İNSANLIKTAN UZAKTA

Viggo Mortensen

Reda Kateb

ALBERT CAMUS'un hikayesinden

İNSANLIKTAN UZAKTA

FAR FROM MEN

Original Müzik

Nick Cave & Warren Ellis

HER ZAMAN BİR SEÇENEK VARDIR

21 AĞUSTOS'TA SİNEMALARDA

fabula

Re

T

KALEO

UP

INDÉFILMS

Scorpio

Cinemago

CANAL+

CINE +

MEDIA

MEDIA

CINÉ

HD

HD

HD

HD

HD

HD

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

İNSANLIKTAN UZAKTAYIZ, AMA NE KADAR?

BU HAFTA GÖSTERİME GİREN DAVID OELHOFFEN İMZALI “İNSANLIKTAN UZAKTA” (LOIN DES HOMMES), BİLDİĞİNİZ GİBİ, ALBERT CAMUS’NÜN BİZDE DE YAYIMLANAN “SÜRGÜN VE KRALLIK” (L’EXIL ET LE ROYAUME) KİTABINDAKİ 15 SAYFALIK “KONUK” (L’HÔTE) ADLI HİKAYESİNİ TEMEL

alıyor. Aslında, filmin başlangıç ve finalinde var bu hikaye, uzunca bir bölümü kapsayan gelişim kısmıysa Camus’nün hikayesine uygun bir biçimde senarist-yönetmen Oelhoffen tarafından kurgulanmış.

Birkaç sayfa sonra Şenay Aydemir’in kapsamlı “İnsanlıktan Uzakta” eleştirisini okuyacaksınız zaten, biz burada filme dair daha fazla cümle kurmayalım. Derdimiz, bu filmin Türkiye gerçeklerine ne kadar oturduğu ve bizim insanlıktan ne kadar uzakta olduğumuz. Asıl soru şu: İnsanlıktan uzaklaşmak bir tercih mi, bir zorunluluk mu, yoksa bir dayatma mı? Özgür iradenin kelepçelendiği bir atmosferde insanlıktan uzaklaşmamak için harcanan eforun değeri ölçülemez belki, ama ters açıdan baktığınızda insanlıktan uzaklaşmak için ‘fırsat’ kollamanın rezilliği de gözden kaçacak gibi değil.

Türkiye, seçimlerden kısa süre sonra içine girdiği/sokulduğu girdapta debelenip duruyor şimdilerde. Bunun bir türlü ‘geçici’ olamayan geçici hükümet gibi uzun süreli bir kaos işaret ettiğiyse kesin bilgi. Peki Türkiye insanı, bunca yıpranmışlıkla daha ne kadar

aklıselim kalabilecek? Savaş naraları atmanın alkışlandığı, barış istemeninse suç sayıldığı bir konjonktürde daha ne kadar sesini yükseltebilecek? Giderek seslerin kısılacağı ya da kısılmaya zorlanacağı malum. ‘Barış’ kelimesinin sözlüklerden atılacağı bir dönemin içine girmek, ‘şehitlik’ kavramını politik manevra kabiliyetini artıran (artırdığı sanılan) bir enstrüman haline getirmek, ölenlerin öncelikle birer ‘birey’ oldukları gerçeğinden uzaklaşmak ve kanıksamak, bizi de insanlıktan fersah fersah uzaklara fırlatacak kuşkusuz.

Türkiye’nin şu anki durumu, ‘kıyamet sonrası’ filmleri atmosferine benziyor biraz. Kargaşanın hakim olduğu, otoriterliğin zirve yaptığı, silahların susmadığı, yasaların yok hükmünde sayıldığı, yığınla belirsizlikle vücut bulan bir atmosfer bu. Bu resimde umudun kıvrıntısı bile yok görünüyor belki, ama insanlıkla mesafesini daraltıp ona sıkı sıkıya sarılan kitlelerin var olduğu bir coğrafyada ‘çıkış yolu’ da bulunacaktır elbette. Yeter ki bu kitleler de uzaklaşmasınlar insanlıktan. Güneydeki komşularımızın insanlıktan uzaklaşarak yaşadıkları ve yaşattıkları ortadayken, Türkiye’nin böylesi bir ‘tehlike’yle yüzleşmemesi isteğimiz. Ancak, ‘savaş çığırkanları’nın sesi daha fazla duyulmaya başladığında filmi geri sarma şansımız da kalmayabilir.

Başlıktaki soruyla bitirelim yazımızı: Evet, insanlıktan uzaktayız ve giderek daha da uzaklaşıyoruz, ama ne kadar uzaktayız ve buna ne zaman dur diyebileceğiz? Yoksa o eşiği çoktan geçtik mi?

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, ALİ ULVİ UYANIK, SUZAN DEMİR, FIRAT ATAÇ, ALİ ERCİVAN, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAAAN KARŞAN **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

İnsanlıktan Uzakta (Loin Des Hommes); Hayallerimdeki Kadın (Manglehorn); Pixels; Hitman: Ajan 47 (Hitman: Agent 47); 13 Günah (13 Sins); Lanet II (Sinister 2); Minik Kuş (Gus: Petit Oiseau, Grand Voyage).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, yazıp yönettiği 1964 yapımı "Cehennem Arkadaşları"yla Tarık Dursun Kakinç'a veda ediyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Steve McQueen'in neden fenomen olduğuna cevap: "Büyük Firar" (The Great Escape)... Burak Göral imzasıyla.

26 TOPAZ

Bir müzik belgeselinin ötesinde, tam bir korku filmi: "Gimme Shelter"... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Her Şeyin Teorisi (The Theory Of Everything); Altınlı Kadın (Woman In Gold); Hızlı Ve Öfkeli 7 (Furious Seven).

34 GENÇ VE MASUM

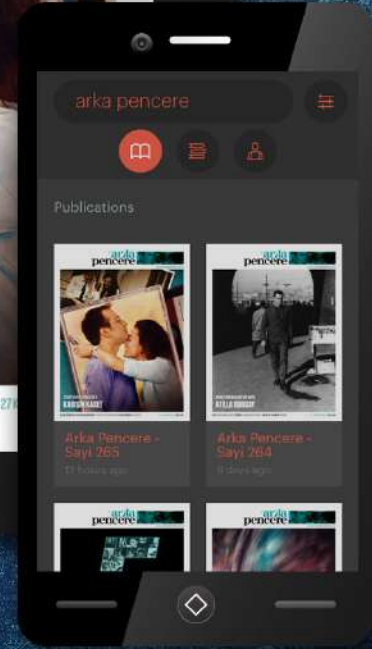
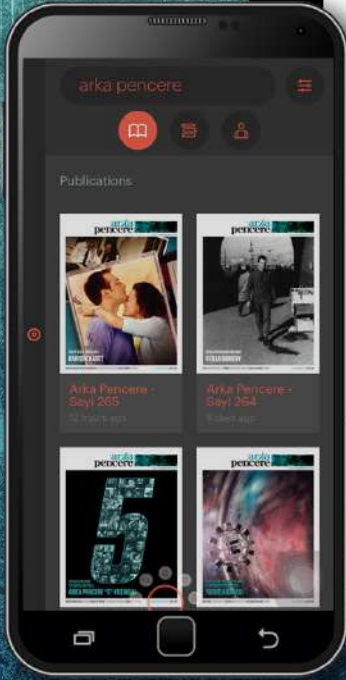
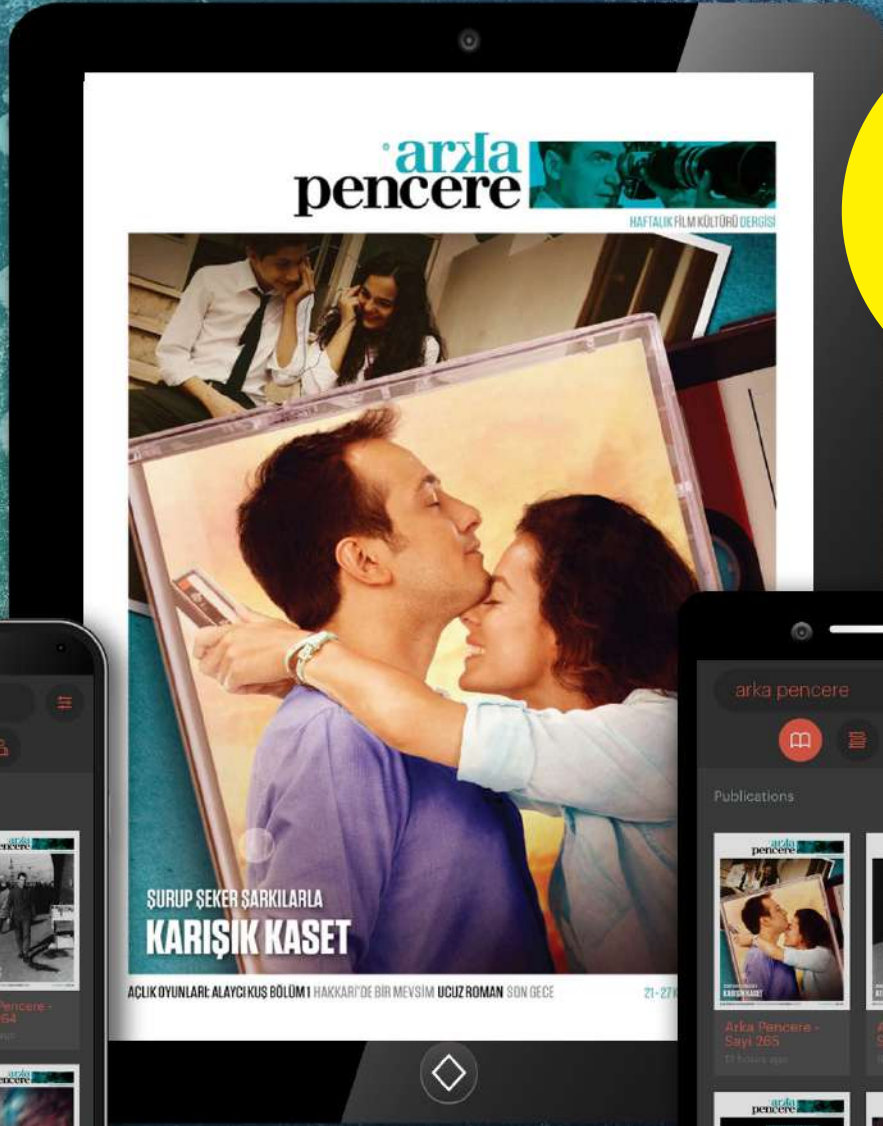
Alan Rickman ve Jodie Whittaker'lı güzel bir sürpriz: "Toz" (Dust)... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ONLINE HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ ARKA PENCERE

ISSUU UYGULAMASI İLE
IPAD, IPHONE VE ANDROID'LERDE

ARTIK HER YERDE OKUNABİLİYORUZ!

İNSANLIKTAN UZAKTA

ORİJİNAL ADI Loin Des Hommes
(Far From Men)

YÖNETMEN David Oelhoffen

UYUNCULAR Viggo Mortensen,

Reda Kateb, Djemel Barek,

Vincent Martin, Nicolas Giraud

YAPIM 2014 Fransa

SÜRE 101 dk.

DAĞITIM M3 (Fabula)

**FİLM, CAMUS'NÜN
TEMEL OLARAK
'İNSANLIK' EKSENİNDE
ANLATMAYA ÇALIŞTIĞI
ÖYKÜNÜN BU
TUTUMUNA SADIK
KALARAK DARU'NUN
HAREKET NOKTASINI
BURADAN BELİRLİYOR.**

CEZAYİR DOĞUMLU FRANSIZ YAZAR ALBERT CAMUS, TEK ÖYKÜ KİTABI "SÜRGÜN VE KRALLIK"TA YER ALAN "KONUK" (CAN YAYINLARI'NDAKİ BASKISINDA BU ADLA YER ALIYOR) ADLI ÖYKÜSÜNDE 2. DÜNYA SAVAŞI'NDA FRANSIZ ORDUSUNDA

savaşmış, daha sonra Cezayir'de dağ başındaki bir köy okulunda öğretmenlik yaparak inzivaya çekilen Daru'nun hikayesini anlatır. Daru'nun öğrencileri dışında kimseyi görmediği münzevi hayatı Balducci isimli jandarmanın bir suçluyu ona teslim etmesiyle alt üst olur. Bir parça buğday için kuzenini öldürmek zorunda kalan Mohamed isimli bu köylüyü yakın bir kasabadaki ordu güçlerine teslim etmesi istenmektedir. Daru, savaş sırasında gözünü kırpmadan insan öldürmüş olmasına rağmen, Mohamed'e karşı öfke duyar önceleri. Ancak, onu bu suça iten toplumsal nedenleri de bilmektedir. Ona bir şans tanır; okuldan ayrılıp yola koyulduktan bir süre sonra Mohamed'i hapse gitmek ile özgür olmak arasında tercih yapması için serbest bırakır.

Bu kısa öykü, Cezayir'in bağımsızlık savaşına karşı mesafeli olmasına rağmen bir arada yaşanabileceğini düşünen Camus'nün 'adalet' kavramına bakışının da özeti gibidir. Hikayenin geçtiği 1950'li yılların tam ortasında başlayan Cezayir'in bağımsızlık savaşını hiçbir zaman açıktan desteklemedi yazar, ancak federasyon da dâhil bazı çözümleri savundu. Birlikte yaşanabileceğini düşünüyordu. Öte yandan öyküde de anlattığı gibi sömürge adaletinin de doğuracağı olası sonuçları biliyordu.

Daha önce filmleriyle önemli festivallerde boy göstermesine rağmen sinemasına çok aşina olmadığımız David Oelhoffen, 15 sayfalık bu öyküyü perdeye aktardı. Yönetmen Camus'nün öyküsünü -final dışında- filmin ilk 20 dakikasında bitirdikten sonra geliştirmeyi tercih etmiş. Yani bir anlamda Camus'nün daha çok Daru'nun dünyasıyla sınırlı kalan hikayesine Mohamed'i de katmaya çalışmış. Öte yandan intikam için tutukluyu geri almaya çalışan akrabalar, Cezayirli isyancılar ve Fransız ordusunun da içine girdiği bir yol hikayesi ortaya çıkarmış.

"Konuk"un, Oelhoffen ve Antoine Lacomblez ile birlikte kaleme aldığı bu 'genişletilmiş' hali, öyküyü akamete uğratmadığı gibi aksine Daru ve Mohamed'in içinde bulunduğu toplumsal koşulları daha iyi anlamamıza fırsat sunuyor. Savaşın yıkıcılığını yaşamış, Endülü kökenli olduğu için Fransızlar tarafından Arap, Araplar tarafından ise Fransız olarak görülen Daru'nun bütün bileşenlere mesafeli oluşu filmi de soğukkanlı bir noktaya oturtuyor. Daru, Cezayirli isyancıları yargılamıyor ama hak da vermiyor. Fransız ordusunun varlığını sorgulamıyor ama teslim olan isyancıları infaz ederek savaş suçu işlemesi nedeniyle onları suçluyor. Film, Camus'nün temel olarak 'insanlık' ekseninde anlatmaya çalıştığı öykünün bu tutumuna sadık kalarak Daru'nun hareket noktasını buradan belirliyor.

Öte yandan her ne kadar film, Mohamed'in kuzenini neden öldürdüğüne dair bilgileri seyirciyle paylaşa da onun bir karaktere dönüşmesine izin vermiyor. Dolayısıyla Cezayir'in o dönemki koşullarında kendisini bu topraklara ait hissedenden ama kimse tarafından kabul edilmeyen bir 'Batılı'nın yersiz yurtsuzluğuna dair bir öykü var karşımızda. Bunda bir sorun yok ama filmi 'iyi' olmaktan 'çok iyi' olma statüsüne yükseltecek şey de bu aslında. Çünkü sıradan, çekingen ve korkak bir köylü olarak Mohamed'in kendisini ülkesinde neden güvende hissedemediğini ve kurtuluş için tek çare olarak Fransızlar tarafından öldürülmeyi seçtiğini yeterince anlayamıyoruz.

Film, öyküye sadık kalarak Daru'nun dağ başındaki Cezayirli çocuklara Fransa'nın nehirlerini anlattığı bir sahne ile açılıyor. Yani Daru, her ne kadar kendisini bu çocuklara adanmış olsa da onlara öğretmek zorunda kaldığı şey, kendi coğrafyalarına ait bilgiler değil. Dersi Fransızca olarak işleyen Daru muhtemel ki kendisini aydınlanmanın bir neferi olarak görüyor. Ama Mohamed ile çıktığı yolculuk boyunca yaşadıkları onda bir kırılmaya neden

YAŞAYAN EN BÜYÜK OYUNCULARDAN BİRİSİ OLDUĞU SU GÖTÜRMEZ VIGGO MORTENSEN'İN DARU'YA MÜKEMMEL BİR YORUM GETİRDİĞİNİ BELİRTELİM.

oluyor. Her şey bitip yeniden okuluna döndüğünde, ders programını değiştirmiyor belki ama tahtaya dersin konusunu önce Arapça, daha sonra da Fransızca yazıyor. Yönetmenin hikayeye kattığı en radikal yenilik bu...

Filmin seyircisine geçirmeye çalıştığı bir başka gerçek ise 'adalet'in saf bir hukuksal durum olmadığı. Daru, Mohamed'in yaptığı şeyin önemli bir suç olduğunu düşünse ve zaman zaman ona karşı küçümsemeye varan duygular beslese de adil olmayan bir sömürge yargısından adalet çıkmayacağını çok iyi biliyor. Mohamed'i aç kalmamak için başkasını öldürmeye iten koşullar ortadan kalkmadıkça ortada adalet olmayacağını düşünmüş olmalı ki, onu teslim etmeye hiçbir zaman yanaşmıyor.

Burada yaşayan en büyük oyuncuların birisi

olduğu su götürmez Viggo Mortensen'in Daru'ya mükemmel bir yorum getirdiğini belirtelim.

Toparlarsak; ailesi aç kalmasın diye buğdayını çalan kuzenini öldüren bir adam ve aslında ülkede olup biten her şeyi bilmesine rağmen hiçbir şeyi karışmak istemeyen bir 'aydın'ın bu zorunlu karşılaşması şöyle bir soru çıkartıyor ortaya: Adaletin olmadığı yerde suçu nasıl tanımlarız? Bazen cevap, sorular doğru sorulmadığı için bulunamaz. Bugün Türkiye'nin Batı'sından Doğu'suna bakıp çaresizce cevaplar arayanlar için sorulacak ilk doğru soru belki de budur!

Filmin müziklerinde Nick Cave ve Warren Ellis imzası fazla söze yer bırakmıyor.

'Bir kadınla sevişmeden ölmeyeyim abi' bölümü filmin içerisinde anlam ifade etmiyor.

Tarkan'ın Diz Üstü Eteği'nden Kelebek Toka'ya:

80'İ AŞKIN YAZARIN KATKILARIYLA
Bir Türkiye Sinema Sözlüğü

Altyazı 'nın 150. özel sayısı

HAZİRAN GİTTİNASINDA RAYİLERDE!
Ücretsiz PDF olarak Altyazı'ya <https://altyazi.org>

HAYALLERİMDEKİ KADIN

★★★★★

ORİJİNAL ADI Manglehorn
YÖNETMEN David Gordon Green
OYUNCULAR Al Pacino,
Holly Hunter, Harmony Korine,
Chris Messina, Natalie Wilemon
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 97 dk.
DAĞITIM Mars (Digiturk)

**YÖNETMEN,
PACINO'NUN USTAÇA
DOKUDUĞU
KARAKTERİ
YANSITIRKEN, KURGU
OYUNLARIYLA, RUH
HALİNİ, SIKINTILARINI
DAHA İYİ ANLAMAMIZI
SAĞLIYOR.**

AL PACINO (1940-)! KIRK BEŞ YILDA, SADECE SINEMADA, DERİLERİNDEN İÇİNE GİREREK NÜFUZ ETTİĞİ ELLİ CİVARINDA karakteri, seyredenler için gerçek anlamıyla ölümsüz kılan bir virtüöz. Bu o kadar böyle ki, filmlerinin tamamına yakını görmüş biri olarak filmografisini tararken, belleğimden silinmiş tek bir rolü bile olmadığını fark ettim. Onu farklı kılan, mesela kuşağının en büyük oyuncularını gibi 'metot oyunculuğu' (method acting) ekolüne dahil olması mıdır ya da nedir, bilmiyorum. Bildiğim, gerçek hayattan ya da kurmaca, canlandırdığı kişinin bir portresini seyircinin kafasına kazıyor. Sonra, seyirciyi bu portrenin karakter özelliklerine ve derinliklerine doğru çekiyor...

Bir sinema tutkunu, Pacino'ya tuhaf bir aşkla bağlanır, ona haklı bir güven duyar ve bilir ki o seyircisini yarı yolda bırakmaz; hikaye ne olursa olsun kendine özgü sihriyle zenginleştirir.

Pacino, bu yıl, özellikle yaşlılığın eşliğinde olanların, dönüp arkalarına bakarak bir tür muhasebe yapmalarının kapılarını açan üç filmle karşımıza geldi. Önce, orta yaşlarını geride bırakmış bir müzisyenin son bir beste yaparak, geçmişindeki hatalarını telafi etmeye ve ailesiyle ilişkilerini düzeltmeye çalıştığı, Dan Fogelman'ın yönettiği "Danny Collins"... Ardından, altmışlı yaşlarını sürerken kariyerinde zor günler geçiren ve intiharı bile düşünen tiyatro oyuncusunun, bir genç kadınla tanışarak yeni bir dönemece girmesini öyküleyen, Barry Levinson filmi "Dönüm Noktası" (The Humbling). Şimdi ise, "Hayallerimdeki Kadın" (Manglehorn) ile karşımızda.

Peki nedir, kalbi acı yüklenmiş Manglehorn'un derdi? O, bu hayatta tek bir kararının şaşmaz bir doğrulukta olduğuna inanıyor: Clara'yı sevmek! Eski sevgilisi Clara, aşık olduğu tek kadın, esasen sevdiği yegane insan! Ona, sürekli iade edilen mektuplar

yazıyor. Kalbi onunla geçirdiği mükemmel zamanların anısı hatırına çarpıyor... Oysa bu ters adamla yakınlaşmak ve onun için bir şeyler yapmak isteyenler de var: Ayrıldığı karısından olan, işadamı oğlu Jacob (Chris Messina); lisede koçluk yaptığı dönemden oyuncusu geveze Gary (Harmony Korine); ondan hoşlanan banka memuresi Dawn (Holly Hunter).

Teksas'ta geçen ve yoksul bir çocuk ile geçmişini unutmaya çalışan bir adamın, fenalığın ortasında yeşertmeye çalıştıkları ilişkiyi anlattığı "Joe" adlı dramını anımsayabileceğiniz David Gordon Green, tam kırk yaşında. Geçen yıl çektiği "Hayallerimdeki Kadın"da, ruhsal yaş çok olgun bir yönetmenin bakışı mevcut... Green, Clara'ya mektuplar yazmak dışında, sevgi bağı kurduğu tek canlının kedisini, tek üzüntüsünün de kedisinin operasyon geçirecek

olması olan bu yaşlı adamla birlikte etrafta bir süre takılmamızı sağlıyor. Pacino'nun ustalıklı dokuduğu karakterin etrafında dolaştırırken, bazı kurgu oyunları, ruhsal çalkantılarını, sıkıntılarını, çıkışsızlıklarını daha iyi kavramamızın yolunu açıyor.

Green, Teksas'ın bir kasabasında yaşayan çilingir A.J. Manglehorn'un günlük hayatının akışında uğradığı mekanlar, karşılaştığı insanlar, müşterileri ve tüm bir atmosfer ile yapıyı oluştururken, inceliklerle örülmüş, bazen ilginç, bazen şaşırtıcı, bazen de sürprizli dokunuşlarda bulunuyor. Bu dokunuşlar, bu yaşlı, huysuz, yalnız adamın ıskalayıp geçtiği minicik mutluluklara işaret ediyor. Hayat denilen mucizevi deneyimde, insanlarla kuracağımız olumlu iletişim ve ilişkilerle, 'kendimizi dövmemizin' ve ıstırap çekmemizin üstesinden

gelmemizin mümkün olabileceğini söylemeye çalışıyor.

Doğru, bu öncelikle bir Al Pacino filmi. Pacino, yaşlanan, yalnızlaşan, geçmişle yaşayan ve akıp giden anları ıskalayan, mesela posta kutusunun altında gelişen doğa güzelliğinin mutlu olmak için bir mesaj olduğunu düşüneyen Manglehorn'a, kim bilir, belki gerçek hayatından da katkılarda bulunmuştur. Fakat aynı zamanda, Green'in detaycılığa düşkünlüğü ve değişik buluşlarıyla (kedinin açık ameliyatı mesela) hikayeyi güçlendirdiği, bir yönetmen filmi.

"Bahar Tatili"nin (Spring Breakers) yönetmeni Harmony Korine'in oyuncu olarak başarısı.

Holly Hunter için birkaç sahne daha olmalıydı.

DAVID GORDON GREEN'İN GEÇEN YIL ÇEKTIĞİ "HAYALLERİMDEKİ KADIN"DA, RUHSAL YAŞI ÇOK OLGUN BİR YÖNETMENİN BAKIŞI MEVCUT.

PIXELS

YÖNETMEN Chris Columbus

OYUNCULAR Adam Sandler,

Kevin James, Michelle Monaghan,

Peter Dinklage, Josh Gad,

Sean Bean, Dan Aykroyd

YAPIM 2015 ABD-Çin-Kanada

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**COLUMBUS'UN
PATRICK JEAN'IN
KISA ANİMASYONU
"PIXELS"DEN
UYARLADIĞI YAPIM,
1980'LERDEKİ
ATARI EFSANESİ
'PIXEL' OYUNUNU
KONU ALIYOR.**

MECLİS, SINIR ÖTESİ ASKER GÖNDERMEK İÇİN TESKERE OYLAMASI YAPMAYA HAZIRLANIYOR, YIL 2006. BİR gençlik dergisi için oyun salonlarında, ağırlıklı olarak Counter Strike (CS) oynayan gençlerle 'gerçek savaş' hakkında röportajlar yapıyoruz. Silikon vadisinden çıkıp yanı başımızdaki savaş hakkında ne düşündüklerini soruyoruz... Elbette hepsi gerçek hayattaki savaşa karşı. Her ne kadar günlerinin çoğunu, teröristler ve terörle mücadele ekibi arasında geçen kanlı bilgisayar, başka bir deyimle savaş oyununa ayırsalar da gerçek kanın rengini tahmin edebiliyorlar. 1999'da piyasaya sürülen Counter Strike ve benzeri oyunların çoğu, teröristler ve terörle mücadele ekibi olmak üzere iki takım halinde oynanıyor. Hatta CS, her devre başı işin içine para da sokarak, ekonomi sistemini de bu şekilde uygulayan ilk oyun olmuş. Fakat savaş ve paranın bir araya geldiği ilk oyun olarak da kalmamış. Şu aralar sık sık reklamına bir yerlerde rastladığımız, tüm dünyayı savaşa sokan oyunlardan tutun da, İŞİD'den Taliban'a, zombilerden uzaylılara geniş bir alanda mücadele veren, puan, para ve savaş kazanan koca bir oyun dünyası var. Yani dünyada kim kiminle savaşıyorsa ya da savaşmayı hayal ediyorsa onun artık bir oyunu da var.

Tarihi biraz gerilere, 1980'e çektiğimizde dünyanın hali pek de farklı değildi. Dünya şu ankinden daha kansız ve savaşız da değildi. Sadece savaşlar soğuk, bazı galibiyetler de daha yakındı. Tabii savaşın soğuğunu kazanan, kendine daha sıcak savaşlar aradı... Ama farklı olan bir şeyler vardı elbette. Bilgisayar teknolojisinin bu kadar gelişmemiş olmasından kaynaklı, çocuk oyunları içinde bu kadar savaş ve strateji oyunu yoktu. Tabii bu demek değildir ki teknoloji, eşittir kötü. Neyi nasıl kullandığın ve dahası pazarladığınla alakalı bir denklem bu. Bu

kadar savaş oyununu bağlayacağım yer bir bilgisayar oyunu, Pac-Man...

Yönetmen Chris Columbus'un Patrick Jean'ın kısa animasyon filmi "Pixels"den uyarladığı ve aynı adı taşıyan yapım, 1980'lerdeki atari efsanesi 'pixel' oyununu konu alıyor. Terör ya da terörle mücadele ekibinin olmadığı oyun, bir labirent içerisinde hareket ederek sarı diskleri bitirmeye çalışan ve hedefi hayalet ve canavarlardan kaçarak tüm küçük diskleri toplamak ve ikinci level'a geçmeden ibaret. Yani CS ve türevleri gibi dünyayı kurtarmıyor sadece bir sonraki aşamaya geçiyor.

2010 yılında Patrick Jean'ın hazırladığı iki dakikalık kısa filmde, köprüünün kenarına bırakılan, eski tip, tüplü bir televizyondan yayılan pixeller bir anda şehri sarıp, kuşatıyor. Dokundukları her şeyi pixele çeviren bu atari

karakterleri sonunda dünyayı ele geçirip koca bir kare haline getiriyor... Columbus da buradan hareketle uzun bir filme uyarlamış “Pixels”i. Kısa film kadar başarılı ve yaratıcı olmayan uzun “Pixels”, distopik-animasyondan komediye evrilmiş. Yönetmen komedi filmi deyince de elbette Hollywood’un kadrolu dram-komedi aktörüne başrol vermiş, yani Adam Sandler’a...

Film, 1980’lerde üç kafadar arkadaşın Pac-Man oyunundaki başarıyı kıl payı kaçırdıktan yıllar sonra, uzaylıların atari oyunlarını tehdit olarak algılayıp dünyaya savaş açmasını ve bu kafadarların mücadelesini konu alıyor. Üç kafadar dediysek bunlardan biri Amerikan Başkanı... “Pixels”, kısasındaki gibi bir bilinmezlik yaratmak yerine, uzaya gönderilen atari oyunlarının, dünya dışı gelişmiş yaratıklar üzerinde tehdit oluşturduğu temelinden hareket

ediyor. Silahlar, ordular güvenlik konseyi toplanıyor ve dünya kurtarılmaya çalışılıyor. Küçükken başarıyı bir şekilde kaybeden Pac-Man şampiyonu, yıllar sonra madalyasını geri alma fırsatı yakalıyor. Adam Sandler bundan önceki birçok filmindeki karakterin bir benzeri (her yönüyle) ile yine ‘pes etme’ mesajı veriyor...

Tüm bu klişelere rağmen film, büyük-küçük demeden PC başında bile kan dökmeye bayıldığımız, her yanımızda savaşın başladığı ve dumanların daha da yükseldiği şu günlerde, keşke tüm savaşlar Pac-Man gibi olsa diyerek, gülümsetiyor...

Savaş, ölüm ve sinema sektörünün bitmez tükenmez dünyalar savaşı yanında hayli masum bir senaryo.

Birçok filmde aynı karakteri oynamaktan usanmayan Adam Sandler.

**YÖNETMEN
KOMEDİ FİLMİ
DEYİNCE DE
ELBETTE
HOLLYWOOD’UN
KADROLU DRAM-
KOMEDİ AKTÖRÜNE
BAŞROL VERMİŞ, YANI
ADAM SANDLER’A...**

HITMAN: AJAN 47

ORJİNAL ADI Hitman: Agent 47

YÖNETMEN Aleksander Bach

OYUNCULAR Rupert Friend,

Hannah Ware, Zachary Quinto,

Michaela Caspar,

Michael Corcoran, Angelababy

YAPIM 2015 Almanya-ABD

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM The Moments

Entertainment

**YEDİ SENE SONRAKİ
İKİNCİ DENEME, DEVAM
FİLMİNİ HAK
ETMEDİĞİNİ
DÜŞÜNDÜĞÜ İLK
DENEMEYİ
TANIMİYOR. BU,
VIDEO OYUNUNUN YENİ
BİR UYARLAMASI.**

"Ö RÜMCEK-ADAM"IN (SPIDER-MAN) ÖNCE SAM RAIMI SONRA MARC WEBB TARAFINDAN BEYAZPERDEYE uyarlanması, bir üçüncü "Spider-Man" başlangıcının fısıltılarının yayılmasıyla

birlikte iyice suyu çıkan 'olmadı bir daha çekelim' hadiseleri, hızını kesmeden yeni örnekler vermeye devam ediyor. Sinemalarımıza uğrayan en son temsilci "Fant4stik"ın (Fantastic Four) kötülüğünün etkileri geçmeden "Hitman: Ajan 47" de furyaya dahil oluyor. Yedi sene içerisindeki ikinci deneme, devam filmini hak etmediğini düşündüğü ilk denemeyi tanımıyor. Ana karakteri dolayısıyla birinci dereceden akrabalar ama karşımızdaki iş, aynı video oyununun başka bir uyarlaması.

Konuyu olabildiğince basit ama eksiksiz anlatabilmenin sırrı, konunun çocuksuluğunda yatıyor. Korkusuz, sevgisiz ve öldürmeye programlı ajanlar yaratarak zekasını kendini aşan işlere harcayan bilim adamının, bu çalışmasının kötü adamların ellerine geçeceğini ön görünce programı yarıda bırakıp sırta kadem basmasıyla başlıyor film. Peki öyle kaçmak kolay mı? Ardında deneylerden nasibini almış biricik kızı, peşinde ajan programını yeniden başlatmak isteyen kötü adamlar varken... Tüm kaos ortamını mantıklı bir çerçeveye oturtmak için bilim adamının en muazzam işlerinden Ajan 47'nin devreye gireceğini de hesaba katalım. Bundan sonrası tufan.

Yönetmen Aleksander Bach ilk uzun metrajında, iyi bir aksiyon filminde olmaması gereken her şeyi yapıyor. En uzun planın beş saniye sürdüğü bir baş döndürme projesine benzeyen "Hitman: Ajan 47", Chad Stahelski'nin görece başarılı filmi "John Wick'e" öykünmekle fikirleri birebir kopyalamak arasında gidip geliyor. Bileklerin ve silahların yakın temasla daha etkili hale getirildiği dövüş sahneleri, bol kesme, bol ağır çekim ve bol CGI kullanımıyla

anlamını yitiriyor. Daha da ileri gidip neredeyse animasyon kategorisine sokulabilecek sekanslarını da beğenimize sunan Bach, 'bu film bir video oyunundan uyarlandı' savunmasıyla geçiştiremeyeceği zevksizliğiyle akılda kalacak.

Korunaklı odasından çıkmayıp her şeyi bilgisayarlar yardımıyla halleden 'ezbere' kötü adamın en az beş kere "onları bana getirin" emrini verip bu isteğine vakıf olamaması, kendinin de Ajan 47 gibi olduğunu anlayan Katia'nın uyum sürecini kaşla göz arasında halletmesi, Ajan 47'nin sevgiyi Katia sayesinde keşfetmesi, üzerine fazlaca kafa yorulmamış bir planın parçaları. Akış içerisinde size garip gelebilecek fırsat tepmelerin neredeyse tümünün belli bir mantığa oturtulduğu söylenebilir ancak filmin büyük bir özgüvenle 'gördünüz mü sürprizi?' tavırları sergilemesine

neden olacak yüksek bir başarı değil bu.

Filmin süresi boyunca 'idare etmeye oynayan' bütünün parçaları, konu oyuncular olduğunda da zikzaklı grafik çiziyorlar. Soğuk ve mesafeli duruşuyla, özelliksiz olsa da yeterli bir 'Hitman' profili çizen Rupert Friend, karakterinin gerektirdiği mimiksiz oyunculuğu layıkıyla yerine getiriyor. Yüksek ihtimal herkesin hayalinde olan, minimum zahmet gerektirecek performansın değerini siz düşünün. Asıl dengesizlik ise filme çok iyi başlayıp, aksiyon kahramanına dönüştükten sonra tepetaklak olan Hannah Ware'de. Bu tip filmlerde kendilerini kanıtlamalarına rağmen fazla değer görmeyen Beckinsale'lar, Biel'lar bir kenara atılmışken, elinde iki silahla yerde kaymaya çalışan Ware'ı izlemeye çalışmak ne kadar da zor.

Çok hoş bir kadın olduğunun hakkını vermekle birlikte, saçların savrulduğu ve yüze 'aksiyona hazırım' ifadesinin verildiği anların çığlığını görmezden gelmek mümkün değil.

Sorun çok açık. Sürekli kendini tekrarlayan, üstüne yeni şeyler eklemenin mümkün olmadığı malzemeleri farklı oyuncu ve yönetmenlerle pişirmenin faydasızlığı. Başlangıç hikayelerinin üzerinde oynanarak yapılan 'farklı bakış' çıkışının sonuca varmakta dahi inandırıcı olamaması. Bu gidişle daha çok 'olmadı bir daha çekelim' hadisesi yaşayacağız zira olmuyor, hazretleri tıkanı, yeni fikir bulamıyor.

Asansörde geçen sessizlik anı.

Klip estetiğinin de bir estetiği vardı.

**BU GİDİŞLE DAHA
ÇOK 'OLMADI BİR
DAHA ÇEKELİM'
HADİSESİ
YAŞAYACAĞIZ.
ZİRA OLMUYOR,
HAZRETLERİ
TIKANDI, YENİ
FİKİR BULAMIYOR.**

13 GÜNAH

A KILICA BİR NOKTADAN HAREKET EDİYOR “13 GÜNAH” (13 SINS). MADDİ BİR DARBOĞAZIN İÇİNDE, SORUMLU OLDUĞU İNSANLARI yüzüstü bırakma korkusuyla çaresiz, muhtaç bir insandan daha zayıf ve istismar edilmeye açık kimse olamaz herhalde. Geçim sıkıntısı, parasızlık ve içinde yaşadığımız düzende bunların ister istemez yol açtığı umutsuzluk hissi, filmin kahramanı Elliot’ı kolaylıkla özdeşlik kurabileceğimiz biri yapıyor. Sırf şirketi daha çok para kazansın diye müşterilerini kazıklamak istemeyen ve bu yüzden de işinden kovulan vicdan sahibi Elliot’ın acımasız kapitalist düzen karşısındaki çaresizliği, belki biraz basite indirgenmiş olsa da açık ve net konuyor önümüze ilk sahnelerde. Bakım evinde yaşlı babası, hastaneye kapatılmak istemeyen engelli kardeşi, ilk çocuklarına gebe müstakbel eşine karşı verdiği sözler ve yerine getirmesi gereken yükümlülükler var. Tamamen insanın mutluluğunu ve özgürlüğünü kısıtlamak üzerine bir sistem inşa edilmiş çünkü yeryüzünde.

Her şey, yıkılmış vaziyette evine dönen kahramanımıza gelen esrareniz bir telefonla başlıyor. Bir oyun daveti bu. İlk bakışta şartlar da oldukça basit. Birkaç dakikadır arabanın içinde dönüp duran sineği öldürdüğü takdirde Elliot’ın banka hesabına anında bin dolar yatırılacak. Paranın gerçekten hesabına yattığını gördükten sonra, on üç aşamada altı milyon dolar civarında para kazanma fırsatını nasıl elinin tersiyle itsin Elliot? Böylece adım adım ona daha ağır, daha korkunç işler yaptırıp otuz altı saat içinde ruhunu teslim alacaklar. Elliot’ın bu tuzağın ne kadarına teslim olup ne kadarına başkaldıracağı, filmin öyküsü.

2006 tarihli “13 Oyun” (13 Game Sayawng) adlı Tayland yapımı filmin Amerikan yeniden çevrimi karşımızdaki. Özgün film, aynı zamanda senaryosuna da katkıda bulunan Eakasit Thairatana’nın “My Mania” adlı çizgi roman serisinin bir bölümünden uyarlanmış. Bu yeniden çevrimde ise “Son Ayın” (The Last Exorcism) adlı korku filmiyle makul bir başarı elde etmiş olan Daniel Stamm yönetmen

koltuğunda. Ama kağıt üzerinde öyle gözükse bile buna bir korku filmi olarak bakmak ne kadar doğru olur, tartışılır. Başlangıçta merak duygusuna oynayan “13 Günah”, gitgide sadece eğlenceli olmayı hedefleyen bir maceraya dönüşüyor. Fakat sanki filmi her şeye rağmen korku janrının içinde tutmak istercesine araya kesilen kollar, kopan kafalar gibi ‘gore’ unsurlar serpiştiriliyor. Ancak bunlar bile filmi korkunç değil, meraklıları için ‘matrak’ detaylar.

Tayland yapımı orijinalinde bu iğrençliklerin daha da uç noktalara gittiğini, Amerikan versiyonu için bunların bir kısmından vazgeçildiğini eklemek gerek. Bu oyuncaklı unsurları daha ölçülü kullanıp işin vicdan muhasebesi kısmına bir nebze daha fazla odaklanmaya çalışıyor film. Buna senaryodaki boşluklar ve inandırıcılık sorunları da eklenince “13 Günah” kaçınılmaz olarak bir vasatlık çizgisine sürükleniyor. Muhtemelen devam filmlerine yol açmak için kurulmaya çalışılan mitoloji de ‘Illuminati’ çağırışlarından ve “Yoksa JFK de bu şekilde mi öldürüldü?” klişelerinden öteye gitmiyor. Her şey bilmem kaçınıcı yüzyılda Roma’da başlamış. Kime ne? Bu filmin esas odaklanması gereken insan faktörü, ana karakterin dönüşümü ve ruhunu kaybetmemek için verdiği mücadeleyken, bütün bu kanlı oyuncaklar ve komplo teorileri meseleyi hafifletmekten başka işe yaramıyor.

Bir kısım seyirci sürprizlerle dolu final bloğundan etkilenebilir ama biraz tecrübeli her seyirci senaryonun içine dağıtılmış ipuçlarını fark edip filmin ilerlediği yönü tahmin edecektir. Dolayısıyla “13 Günah”ın salt şoke edici bir eğlencelik beklentisinde olan herkes üzerinde de aynı etkiyi bırakması zor. Tayland versiyonunun bir türlü hayata geçirilememiş devam filmi gibi, bu da tez vakitte unutulup gidecek sıradan bir gösteri sadece.

Karakterin çaresizliği odaklı ilerlediği müddetçe pekala işliyor aslında film.

İrkiltici şekillerde kopan insan uzuvlarına sahiden ihtiyacı var mı bu öykünün?

ORJİNAL ADI 13 Sins

YÖNETMEN Daniel Stamm

OYUNCULAR Mark Webber,

Devon Graye, Tom Bower,

Rutina Wesley, Ron Perlman,

Ritchie Montgomery

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 93 dk.

DAĞITIM Mars

(Mars Cinema Group)

**TAYLAND
VERSİYONUNUN
BİR TÜRLÜ HAYATA
GEÇİRİLEMEMİŞ
DEVAM FİLMİ GİBİ,
BU DA TEZ VAKİTTE
UNUTULUP GİDECEK
SIRADAN BİR
GÖSTERİ SADECE.**

LANET II

EĞER BİR "YABANCI" (HALLOWEEN, 1978), "ELM SOKAĞINDA KÂBUS" (A NIGHTMARE ON ELM STREET, 1984) YA DA "13. GÜN" (Friday the 13th, 1980) değilseniz, bir korku filmi devamına katlanmak çok zor olabiliyor. Son dönemlerde arka arkaya çekilen "Testere" (Saw) ve "Çığlık" (Scream) da yine bu halkaya eklenebilir. Ama iş seriyeye döndürülünce, suyunun çıkması kaçınılmaz olabiliyor. Şu bir gerçek ki elinizde iyi bir malzeme yoksa sırf iyi 'gişe' yaptı diye devamını çekmek, ticari bir hamle olmanın ötesine geçemiyor. Korku filmleri de bu açıdan sürekli devam filmleriyle çoğu zaman birer hayal kırıklığı oluyor. Ne yazık ki "Lanet II"de aynı hayal kırıklığının bir başka örneği.

"Paranormal Activity" ile büyük bir başarı yakalayan yapımcıların "Şeytan Çarpması" (The Exorcism Of Emily Rose) ile adını duyuran yönetmen Scott Derrickson'a spariş ettikleri ilk "Lanet", 2012'de hatırı sayılır bir başarı yakalamış ve Ethan Hawke'ın performansı ile bir fenomene dönüşmüştü. Elbette bu başarının devam ettirilmesi gerekecekti. Scott Derrickson'ın bu kez yapımcı koltuğunda yer aldığı yapım daha önce önemli bir tecrübesi bulunmayan Ciarán Foy'a emanet edildi.

Hikaye ilk filmin bıraktığı yerden devam ediyor. Şerif yardımcısıyken kovulan So & So (James Ransone) artık yoluna dedektif olarak devam ediyor. Bir dava üzerinde çalışırken de yolu ikizleri ile yaşayan genç bir anneyle kesişiyor. Courtney adlı bu kadının derdi şiddet gördüğü kocasından ikizlerini kaçırmak. Şehirden kaçıp küçük bir taşraya yerleşen bu aileyi bekleyen asıl sürprizse, yaşamak zorunda kaldıkları eski kiliseden bozma ev. Bu evde daha önce yaşanan trajik olaylar kasabanın da dilindedir zaten. Evde yaşadığına inanılan 'Bughuul' adlı mitolojik varlık dilsiz ve haraketsizdir. Anlık olarak beliren bu varlık daha önce ailelerini ve çevresindeki birçok insanı katleden birkaç çocuğu da yönlendiren bir varlık ayrıca. Bu çocukların daha önce yaptığı her şeyi kameraya kaydettiren Bughuul, aynı şeyi ikizlerden Dylan'a da yaptırmaya

çalışır. Bunun için de çocukları kullanır. Ama Dylan bu çocukların varlığından korksa da onların yaptırmaya çalıştığı şeyi yapmamakta ısrar eder. Dylan'dan istediğini alamayan Bughuul rotayı daha kötücül bir ruha sahip olan ikizlerden diğeri Zach'e çevirir. Babası gibi şiddete meyilli bir çocuk olan Zach ortalığı kan gölüne çevirirken tüm aile ve dedektif So & So bu duruma engel olmaya çalışır.

Aslında hikayenin devam ettirilmeye müsait bir yapısı yok. Ama film türün kalıplarını ve klişelerini kullanarak kendine uygun bir rota çiziyor. Bu tür filmlerin olmazsa olmazı olan anlık korkutma numaraları, beklenmeyen bir anda gerçekleşmesi ve ters köşe yapan finali hep o bildik numaraların bir tezahürü. "Lanet II" de bu numaralardan bolca fayda sağlıyor. Ama şunu da söylemek lazım, farelerin kullanıldığı sahneler 70'lerin 'teen slasher' filmlerini anımsatan estetiğiyle oldukça başarılı. Hatta kendi çapında bir klasik bile olabilir. İlk filmin aksine şiddet sahnelerinin oldukça kanlı olması yönetmenin ilk filmde bir uzaklaşma çabası gibi görülebilir. Ancak bu gayret filmi biraz daha hareketli kılmaktan öteye gidemiyor.

Filmde ikizleri canlandıran Robert ve Dartanian Sloan kardeşlerin iyi ile kötü arasında gidip gelen ruh hallerini çok iyi yansıttığı söylenebilir. İlk filmde dürüst şerif yardımcısı So & So'yu canlandıran James Ransone da dingin karakteriyle filmin önemli taşıyıcı unsuru. Ama asıl övgüyü genç anneyi canlandıran Shannyn Sossamon hak ediyor. Kocasından şiddet gören kadının tedirginliği ve ruh halini çok iyi yakalıyor. "Lanet II" ilk filmin mirasından yararlanmaktansa kendi yolunu bulmaya çalışan ama bunu da pek başaramayan bir film. Oyuncuların tüm gayretine rağmen senaryosundaki sıkıntılar ve genel olarak görsel efektlerin basitliği filmi vasat kıyor.

Farelerin kullanıldığı sahneler oldukça korkutuyor. Bu anlamda iyi tasarlanmış.

Baba karakterinin devreye girmesi hikayeyi biraz hareketlendirse de saman alevi gibi geçip gidiyor.

ORJİNAL ADI Sinister 2

YÖNETMEN Ciarán Foy

OYUNCULAR Shannyn Sossamon, James Ransone, Nicholas King, Dartanian Sloan, Robert Daniel Sloan

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Bir Film (Fabula)

**FİLMDE İKİZLERİ
CANLANDIRAN
ROBERT VE
DARTANIAN SLOAN
KARDEŞLERİN İYİ İLE
KÖTÜ ARASINDA GİDİP
GELEN RUH HALLERİNİ
ÇOK İYİ YANSITTIĞI
SÖYLENEBİLİR.**

MİNİK KUŞ

ORİJİNAL ADI Gus - Petit Oiseau, Grand Voyage (Yellowbird)

YÖNETMEN Christian De Vita

SESLENDİRENLER Arthur Dupont,

Sara Forestier, Bruno Salomone,

Pierre Richard, Isabelle Renauld

YAPIM 2014 Fransa-Belçika

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM MC Film (Mekanik Film)

**UÇAKLARA KARŞI OLMAYA
GEREK AMA KUŞLAR İÇİN
TEHLİKESİZ OLDUKLARINI
İDDİA ETMEK DE
DOĞRU DEĞİL.**

HER HAFTA DÜNYANIN BAŞKA BİR ÜLKESİNDEN BİR ANİMASYONUN VİZYONA GİRMESİ, ÖZELLİKLE KÜÇÜK seyircilerin farklı çizgilerle tanışıp görsel dünyalarını genişletmeleri için bir fırsat sunuyor. Bu Fransız çizgi sinema örneği de, karikatür benzeri çizgilere sahip bir çeşit modern 'çirkin ördek yavrusu' hikayesi anlatıyor. Uyum sağlama, farklılıkları hoş görme gibi animasyonların çoğunluğuna hakim olan mesajların yanında, teknoloji dostu bir yanı var, ki biraz tartışmaya açık.

Kimsesiz büyüyen, bir uğur böceğinden başka arkadaşı olmayan kahramanın bir adı yoktur. Minik Kuş dedikleri, yuvasından hiç çıkmamış, ürkek bir kuştur. Bir gün tesadüfen, ölmekte olan yaşlı bir kuş, ondan ailesinin Afrika yolculuğu konusunda yardım ister. Kuş ölür, uğur böceği de ailesine Afrika yolunu Minik Kuş'un bildiğini söyler. Böylece, evinden çıkmamış olduğu halde, Avrupa'dan Afrika'ya çıkılacak yolculuğa Minik Kuş önderlik eder. Ona destek olanlar ve ondan kuşkulananlar vardır, Minik Kuş'un

benimsenmesi epey olaylı olur. Başta doğru yolu izler, derken yanlış yöne sapar, göçmen olmadığı ortaya çıkar. Yaşlı kuş ona 'demir kuşlar' sebebiyle eski rotanın kullanılamaz olduğunu söylemiştir, diğer kuşlar arasında da kaçılması gereken korkunç şeylerdir uçaklar. Ama sonunda, Minik Kuş karlarla kaplı bir kuzey ülkesinden uçakla Afrika'ya gitmeyi önerir. Düşman bildikleri demir kuşlarla barışır, Minik Kuş'u böyle kabul ederler.

Uçaklara karşı olmaya gerek yok belki de, kuşlar için tehlikesiz olduklarını iddia etmek de doğru değil. Ormanı yok edip kuş yollarını umursamayan havaalanı inşaatlarıyla övünülen bir ülkede, bu hiç masumane gelmiyor insana. Son zamanların çizgi filmlerinin popüler temalarından biri hoşgörü, bir diğeri doğayı koruma ise, bu filmde sadece ilki mevcut.

Çizgiler, birbirine benzeyen bilgisayarlı animasyonlara göre epey özgün ve sevimli.

Bunlar bir yavru hindiye benimsiyor da, gruptan olmayan kuşların hiçbiri neden yardımcı olmasın?

HAYALLERİMDEKİ KADIN

HITMAN: AJAN 47

İNSANLIKTAN UZAKTA

PIXELS

	BÜLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
HAYALLERİMDEKİ KADIN / MANGLEHORN	★★	★★		★★★★	★★★		★★★
HITMAN: AJAN 47 / HITMAN: AGENT 47	★★			★★			
İNSANLIKTAN UZAKTA / LOIN DES HOMMES	★★★★				★★★★		
LANET II / SINISTER 2	★★			★★			
MİNİK KUŞ / GUS: PETIT OISEAU, GRAND VOYAGE		★★					
13 GÜNAH / 13 SINS	★★	★★		★★			
PIXELS	★★★★			★★★★	★★		
AÇ KALPLER / HUNGRY HEARTS					★★★		
61. BÖLGE: İNTİKAM	★						
DARBE			★		★	★★	
DÜNYANIN SONU / AFFLICTED		★★★★		★★			★★
ESKİ SEVGİLİYİ UNUTMANIN 10 YOLU	★						
FANTASTİK / FANTASTIC FOUR	★★					★★	★★
GEÇMİŞTEN GELEN / THE GIFT	★★★★				★★★★		★★★★
GÖREVİMİZ TEHLİKE 5 / MISSION: IMPOSSIBLE - ROGUE NATION	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
MERDİVEN BABA	★★			★★			
SON ŞANS / SOUTHPAW	★★★★				★★★★		
TATİL ZAMANI / VACATION				★★★★			★★
ÜÇ HARFLİLER 2: HABLİS	★						
VAHŞET GEÇİDİ / LEMON TREE PASSAGE		★★					★
VICTORIA	★★★★			★★★★	★★★★		
YENİ KIZ ARKADAŞIM / UNE NOUVELLE AMIE				★★★★			
ALTINLI KADIN / WOMAN IN GOLD		★★★★					★★★★
HER ŞEYİN TEORİSİ / THE THEORY OF EVERYTHING	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
HIZLI VE ÖFKELİ 7 / FURIOUS SEVEN	★★	★★★★		★★★★	★★		

TARIK DURSUN K. ANISINA: “CEHENNEM ARKADAŞLARI”

Pek çok **sinema kitabı** kaleme alan, **dokuz yapıtı** sinemaya uyarlanan, **22 senaryoda** imzası bulunan usta yazarımız **Tarık Dursun K.**, 1962-1965 arasında **beş filmin** de yönetmenliğini yapmıştı. Bunlardan biri de 1964 tarihli **“Cehennem Arkadaşları”**...

BAŞTA “İMBATLA DOL KALBİM”DEKİ ÖYKÜLERİ OLMAK ÜZERE BAZI KİTAPLARINI OKUMUŞTUM TARIK DURSUN K.’NİN... AMA ÖRNEĞİN MUHSİN ERTUĞRUL’UN YAŞAMINI ROMANLAŞTIRDIĞI “ANLAT Onlara”yı okumam, önemini kavramam, edebiyat tarihimizdeki özgünlüğünü fark etmem ise daha sonra, şahsen tanışma fırsatı bulunca oldu. Rekin Teksoy’un TRT’de yaptığı “Sinema Ve Edebiyat” programına bir iki kez birlikte konuk olduk. Rekin Bey’in ‘külüstür’ arabasıyla Mecidiyeköy-Ulus arasındaki fazla uzun olmayan mesafede, doyumsuz sohbetlerine tanıklık ettim. Bağıra çağıra konuşuyorlar, durmadan kahkaha atıyorlar, anılarını anlatıyorlardı. Hele bizzat kendilerinden dinlediğim yarıda kalan yapımcılık-yönetmenlik maceraları vardır ki hayatımda duyduğum en komik, ‘tam filmlik’ sinema olaylarından biridir. Dönüş yolunda anlatılanlar da cabası elbette...

Daha sonraları epeyce görüştüm Tarık Dursun K.’yla... Papirüs’teki, Aydınlık’taki yazıları derken gözümde giderek büyüdüğünü söyleyebilirim. İstanbul’dan ayrıldıktan sonra birkaç telefonlaşma dışında hiç görüşemedik. Son olarak geçen yıl, yeğeni Halit Kakinç’la bir Burgazada akşamındayken telefon açtık, sesini duydum.

Dokuz yapıtı sinemaya uyarlanan, 22 senaryoda imzası bulunan Tarık Dursun K., 1962-1965 arasında beş filmin de yönetmenliğini yapmıştı. Usta yazarımız, sevgili ağabeyimi yönettiği “Cehennem Arkadaşları”yla (1964) anmak istiyorum.

Genel anlamda Metin Erksan’ın 1960 yapımı “Gecelerin Ötesi” filmini akla getiren, yoksulluğun ve çaresizliğin suç işlemeye zorladığı temiz kalpli insanımızı anlatan bir polisiye-dram olan “Cehennem Arkadaşları”nın senaryosu da Tarık Dursun’a ait. Cüneyt Arkın, Sezer Sezin,

Pervin Par, Hayati Hamzaoglu, Erol Taş, Nubar Terziyan, Handan Adalı gibi isimlerden oluşan gözülcü kadro, bu siyah-beyaza epeyce renk katıyor gerçekten.

Uzunca süren öpüşmeli sevişmeli açılış jeneriğinden sonra ıssız kumsalda iki sevgiliyi görürüz. Eşref (Cüneyt Arkın) eski sabıkalı işsiz bir gençtir. Kaza sonucu ölüme neden olmuştur ve bu nedenle iş bulamamaktadır. Sevgilisi Nevin’e (Pervin Par) “Korkuyorlar benden, gene yapabilir diyorlar. Seni de içine alan yeni bir hayat kurmak istiyorum” diye haykırır.

Eşref’in 20 yıllık arkadaşı Ahmet (Hayati Hamzaoglu) ise, çalıştığı fabrikanın 1. Küme’deki futbol takımında oynayan bir gençtir. Beşiktaş’a transferi söz konusudur ve bu gerçekleştiği takdirde Ahmet’in hayatı kurtulacaktır. Ama takımın ‘idare heyeti’, antrenörün “Bana çok lazım” demesi üzerine transfere izin vermez. Antrenör, “Ahmet gibi bir elemanı göz göre göre Beşiktaş’a kaptıramayız” demiştir. “Peki benim istikbalim ne olacak. Hep işçi olarak bu fabrikada mı sürüneceğim. Yıllar yılı bu takımda mı kalacağım, bunu mu istiyorsunuz?” deyince, antrenör de “İşin o tarafı beni ilgilendirmez, ben seni değil takımımı düşünürüm” diye olmayacak bir karşılık verir. Çok sinirlenen genç futbolcu, “Ben de kendimi düşünürüm, adamlar bana transferim için dünya kadar para veriyorlar. Bu parayla evlenip başımıza sokacağımız bir ev alacaktım” diyerek adamın suratına okkalı bir tokat atar. “Asıl şimdi futbol hayatını bitirdin. Federasyondan ebedi boykot aldıracağım sana” diye bağırma başlıyan antrenörün sesi kulaklarımızda yankılanacaktır: “Ebedi boykot... Ebedi boykot... Ebedi boykot...”

Ahmet’in bir gece kulübünde şarkı söyleyen sevgilisi ‘yüksek ses sanatkarı’

Selma Aydın (Sezer Sezin) ise delikanlıyla geleceğini Beşiktaş’a transfer üzerine kurmuştur. Ahmet, takımdan kovulduğunu ve futbol hayatının bittiğini söyleyemez bir türlü.

Bu anlamda modern futboldaki ‘kölelik’ ilişkilerine de anlamlı bir dokunuşa bulunan ve ilginç bir futbolcu portresi çizen “Cehennem Arkadaşları”, iki arkadaşın bir silah bulmalarıyla ‘suç öyküsü’ kıvamını tutturmaya başlar. Veznedar-kurye Murat Bey’in (Nubar Terziyan) bankadan çekip çantasına doldurduğu 400 bin lira, hedefteki paradır. Güpegündüz gerçekleşen bir soygun, artık hiçbir şeyin hiç kimse için aynı olmayacağı anlamına gelmektedir. Hele de işe gözüpek Başkomiser İbrahim Çevik el attıktan sonra...

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BÜYÜK FIRAR

Amerikan sinemasının geleneksel kahraman filmlerinin en iyilerinden biridir **1963** yapımı **“Büyük Firar” (The Great Escape)**. II: Dünya Savaşı sırasında gerçekten yaşanan ve trajediyle sonuçlanan bir olayı anlatıyor olması, filmin bol yıldızlı oyuncu kadrosuyla eğlenceli yapısından dolayı biraz gölgede kalmıştı. **John Sturges**’ın en güzel filmlerinden biri olan **“Büyük Firar”**, **Steve McQueen**’i de ölümsüz bir ikon haline getirmişti. Oscar’a aday gösterilen kurgusuyla da ders niteliğindedir...

YÖNETMEN JOHN STURGES, AMERİKAN SİNEMASININ GİZLİ KAHRAMANLARINDAN BİRİDİR ASLINDA. KALABALIK KADROLU BÜYÜK MACERA-GERİLİM FİLMLERİ, SIKI WESTERNLER ÇEKMIŞTİ. ÖZELLİKLE “ZAFER MADALYASI” (BAD DAY AT BLACK ROCK, 1955), “VAHŞİ MÜCADELE” (GUNFIGHT AT THE O.K. CORRAL) VE “YEDİ SİLAHŞÖRLER” (The Magnificent Seven, 1960) gibi filmleriyle klasik Amerikan sinemasına ve aksiyon filmi kültürüne de ciddi katkıları olmuş bir yönetmendi. Özellikle de karakter odaklı aksiyon filmlerinin ustalarındandı. ‘Geniş ekran’a en hakim yönetmenlerden de biriydi. Ancak seçtiği ‘janr’dan dolayı belki de pek haketmediği bir şekilde biraz gölgede kalmıştı.

Yönetmenin en iyi filmlerinden biri olan “Büyük Firar” ise bugün yıllar sonra bir kez daha izlendiğinde bile 172 dakikalık süresi boyunca izleyicisini bir an bile sıkılamayı başarıyor. Bunda tabi ki Paul Brickhill’in aynı adlı romanından uyarlayan senarist William R. Burnett’in da büyük payı var. Filmografisinde “This Gun For Hire”, “High Sierra”, “Elmas Kaçakçıları” (The Asphalt Jungle), “Scarface” (1932) gibi klasikler barındıran Burnett’in senaryosu kısıtlı bir alana bir sürü renkli karakter yerleştirip hepsinin hakkını veren iyi bir senaryo.

Film II. Dünya Savaşı sırasında, 1943 yılında bir esir kampında yaşanan gerçek bir hikayeyi anlatıyor. Nazi Almanyası’nın Sagan

bölgesinde (şimdi Polonya sınırları içinde) yer alan Stalag Luft III adlı esir kampının bir özelliği, Almanların müttefik kuvvetlerden ele geçirdiği ve çoğunluğu pilot olan savaş esirlerini bu kampa yönlendirmiş olmaları. 1943’te bir tasarları daha oluyor bu yönde Nazi subaylarının. Diğer esir kamplarında da sayısız kaçma teşebbüsünde bulunan fazla sabıkalı esirleri bir araya getirip onları çok daha ‘sıkı korunan’ bir kampta tutmak. Ekstra önlemlerle donatılmış bu kamptan kaçmak çok zordur ancak 76 tutsak, tam bir sene boyunca kazdıkları 60 metrelik bir tünelle kaçımayı başarır. Maalesef 50 tanesi yakalanır ve ‘bilinmeyen bir yerde’ kurşuna dizilir.

John Sturges ve senarist Burnett, sırtını bu gerçek hikayeye dayarlar ama onu daha sinematografik bir hale getirmek için iki önemli müdahalede bulunurlar. Karakterlerin bazılarını ‘daha renkli’ kurgularlar ve (filmin başında da yazdığı gibi) hikayeyi biraz hızlandırır. Gerçekte bir yıl süren tünel kazma süreci burada birkaç ayla özetlenir. Şahane bir oyuncu kadrosu oluşturulur. Oyuncuların bir kısmı savaş zamanı cephe görmüştür üstelik. Kaçış ekibinin sahte evraklarını düzenleyen Colin Blythe rolündeki Donald Pleasence ve tünelin klostrofobik kazıcısı Danny Valinski’yi oynayan Charles Bronson gibi...

Tabi ki kampa getirilen bu azıllı ‘firarı’ler daha ilk günden kampın röntgenini çıkarmaya başlarlar. Kaçış rekorlarından birine sahip olan Amerikalı Yüzbaşı Virgil Hiltz (Steve McQueen) daha ilk günden hücre cezasını alır zaten. Ama Gestaponun özel bir ihtimam gösterdiği mahkum Roger Bartlett’in (Richard Attenborough) daha çılgın bir planı vardır. Tam 250 kişiyle birlikte kaçmak ve civardaki Alman ordusunun dikkatini tümüyle savaştan alıp kendi üzerlerine çekmek... Bu çılgın kaçış planına diğer esirler çok çabuk adapte olurlar. Müthiş bir hazırlık başlar. Zaman zaman komik bazen de çok heyecanlı bir süreçtir bu. Ekibin kalan kısmı Avustralyalı subay Louis Sedgwick (James Coburn), teğmen Andrew MacDonald (Gordon Jackson), Amerikalı pilot ve ‘tedarikçi’ Robert Hendley (James Garner) tarafından tamamlanır. Üniformalardan sivil kıyafetler dikilir, sahte evraklar çıkarılır, kamptan hemen yakınlarındaki ormana kadarki mesafenin altına tam üç alternatifli tünel kazılır. Tünelden çıkarılan topraklar özel bir buluşla pantolonlardan dışarı gizlice toprağa bırakılır. Virgil kişisel firarlarıyla dışarının haritasını içeridekilere çıkarır. İnanılmaz bir dayanışma organizasyon çalışmasıdır yaşanan.

Ancak kaçış gecesi meydana gelen bir hava saldırısı planları altüst eder. 250 kişi yerine film boyunca bize izletilen kahramanlarımızın da

içinde olduğu 76 kişi kaçmayı başarır. Bundan sonrası tam bir süreklilik aavidir. Kimin sağ kalıp kimin yakalanacağı sürprizdir...

Mizahın, umut ve trajedinin bir arada olduğu enteresan bir filmidir “Büyük Firar”. Filmde son derece üzücü olaylar yaşanır. Kurşuna dizilmeler, kaçarken katledilmeler, günlerce süren hücre cezaları, kaçış gecesine yaklaştıkça gözleri iyice bozulan kör olma noktasına gelen bir mahkumun dramı... Ama bu hikayeyi asla karamsar bir tonda anlatmayı tercih etmiyor Sturges. Filmlerinde genelde koruduğu belli bir mizahi duyguyu böylesi bir hikayede de kurmayı başarıyor. Elmer Bernstein’ın akılda kalıcı klasik ‘heroism’ soslu müzikleri de bu havayı koruyor.

Filmin bütün kahramanlarını tanımamız gerektiği kadarıyla tanıyor ve seviyoruz. Özellikle de Steve McQueen’in Virgil Hiltz’ini. Amerikalı oyuncunun bir sinema ikonuna dönüşmesini sağlayan meşhur motorsikletli sahnesini sinemada izleyen zamane seyircisinin heyecanını tahmin etmek hiç de zor değil. McQueen’in sempatik performansı sonraki filmlerinde de belirleyici olan ‘karizmatik’ duruşuyla birleşiyor.

Bugünün “Cehennem Melekleri” (The Expendables) gibi abartılı şiddet içerikli ‘muadil’ filmleri izleyince, “Büyük Firar” gibi filmlerin ve John Sturges gibi yönetmenlerin değeri daha da çok anlaşılıyor...

GIMME SHELTER

Maysles Kardeşler'in Charlotte Zwerin'le birlikte bir Rolling Stones konserinin belgeselini yapmak üzere iz peşine düştükleri “Gimme Shelter”, bir korku filmine dönüşen bir konserin belgeseli olmakla yetiniyor. Belgesel tarihinde bir benzerini bulmak çok zor.

“**M**ÜSAADE EDİN DE TANITAYIM KENDİMİ / HALİ VAKTİ, KEYFİ YERİNDE BİRİSİYİM / ÇOK AMA ÇOK UZUN ZAMANDIR BURALARDAYDIM / BİRÇOK İNSANI DİNİNDEN İMANINDAN ETTİM / İSA HAZRETLERİ ŞÜPHE DUYUP ACI ÇEKTİĞİNDE / YANINDAYDIM / KUDÜS VALİSİNE ELLERİNİ YIKATIP DEFTERİNİ düren zat-i alimdir” dizeleriyle giriş yapan “Sympathy For The Devil” nakaratında şu ifadelerle anlattığı hikayeyi iyice belli eder: “Tanıştığımıza memnun oldum / İsmimi tahmin etmişsinizdir / Kafanızı karıştıran şey / Oyunumun doğası”.

Sayırsız filmde kötü karakterin sahneye girişini ‘müjdeleyen’, ortalığı birçok kez velveleye veren altı dakika on sekiz saniyelik bu şarkı şeytanın ağzından yazılmıştır ve birinci kişili bir anlatıma sahiptir. Yolu şöhrat sahnesinden geçen birçok dehanın uğrak adreslerinden biri olan Londra’daki Olympic Sound Studios’ta yaklaşık üç günde kaydedilmiştir. Şarkı kayıt edilirken Jean-Luc Godard da kamerasıyla stüdyodadır ve çektiği görüntüleri daha sonra “One Plus One” isimli filmde kullanmıştır. Bütün bu kolay tüketilir bilgilerin ötesinde, şarkıya dair asıl anlatılması gereken hikaye ise Rolling Stones’un 1969’da Altamont’ta verdiği bir halka açık, ücretsiz konser sırasında ortaya çıkmıştır. Bu şarkı, bu konserden sonra kimi kaynaklara göre beş, diğerlerine göre yedi yıl çalınamamıştır. Belgesel sinemanın en büyük isimlerinden Maysles Kardeşler, bu hikaye vuku bulurken oradadır. Amerika’nın en ürkütücü motosiklet çetelerinden Hells Angels ‘güvenliği sağlamak’ amacıyla oradadır. Şüphe yok ki Mick Jagger oradadır. Dahası, üç yüz bin Rolling Stones hayranı da oradadır. Bir otayolun kenarına el yordamıyla kurulan bir sahnede, üç yüz bin kişiye güvenliği bir motosiklet çetesi tarafından sağlanan bir konser vermek... Bu gerçekten de ancak Mick Jagger kadar çılgın olan bir rock starın fikri olabilirdi.

Aslında bütün ipuçları takvimde yatıyor. İkinci Dünya Savaşı bitmiş; ancak kalıntıları ve acıları dünyayı yönetmeye devam ediyor. Üniversite öğrencileri, kafalarındaki polisi kapı dışarı etmenin derdinde, ayaklanmışlar ve özgürlüklerini istiyorlar. Çiçek çocukların altın çağı yaşanıyor, otoritenin gölgesine ışık tutulmuş, hava aydınlık. Bu tatlı anarşi hali, devrin en büyük rock gruplarından Rolling Stones’u da dürtmüş gibi görünüyor. Bu sebeple tarihin en büyük konser skandallarından birine bilinçsizce ve saf bir iyi niyetle imza atmak için büyük bir organizasyon ayarlanmış. Konser başlıyor.

Koskoca bir karayolunun etrafına belki de binlerce araba park edilmiş. Herkes Rolling Stones için çıldırıyor. Saat kendinden geçmek için çok erken; buna rağmen özgürlük bir duman olarak çekilmiş. Ön

gruplar sahneye çıkıyor, bu esnada başka bir köşede bir genç bağırarak uyuşturucu satıyor. Büyük bir Avrupa şehrinin nüfusu geniş bir araziye akmış, adım atacak yer kalmamış. Saatler, Rolling Stones’un çıkacağı o ana doğru yavaşça ilerliyor; ancak olaylar eksik olmuyor ve konserler yarım kalabiliyor. Hells Angels, konserde yaşanan ‘marjinal’ olaylara karşı pek yumuşak bir tavır takınmıyor.

Ve... Mick Jagger sahnede. Dönemi tanımlayan hatta yaratan şarkıları birer birer çalıyor. Sıra “Sympathy For The Devil”da. Ortalık karışmaya başlıyor (Hiçbir zaman yatışmamıştı ki). Mick Jagger şarkıyı kesmek ve kalabalığa bağırarak zorunda kalıyor: “Neden kavga ediyoruz ki? Kavga etmemiz için bir neden mi var? Devam ederseniz sahneden ineceğiz, eve dönmek mi istiyorsunuz?” “Sympathy For The Devil” güç bela bitiriliyor, sıra bir sonraki hitte: “Under My Thumb”. Bir anda insanlar birbirine giriyor. Hells Angels’ın bir üyesi, yeşil ceketli siyahi bir gencin üzerine yürüyor. Elindeki bıçağı savuruyor. Genç kısa sürede hayatını kaybediyor. Üç yüz bin kişi arasında doğan da var ölen de. Maysles Kardeşler, “Kestik!” diye bağırıyor. Şimdi olayın üzerinden vakit geçmiş ve Jagger, bir odada görüntüleri izliyor, “David” (Maysles) diyor, “Birazcık geri sarabilir misin?”

Belgesel tarihinin en büyük başyapıtlarından birkaçını çıkaran Maysles Kardeşler’in Charlotte Zwerin ile birlikte yönettikleri “Gimme Shelter”, belgesel türünün en tuhaf konser filmlerinden biri. Zira bir konser filmi olarak başlayıp bir suç filmine dönüşüyor. Kitlelerin nasıl kontrolden çıktığını, kontrolsüz bir anarşi halinin ne gibi sorunlara yol açabileceğini olağanüstü bir ikna edicilikle, gayriihtiyari bir sinemacılıkla gösteriyor. Zira baz amaç, tarihin en muazzam konserlerinden birinin filmini yapmak. Ancak bunu yapmak mümkün değil. Gözlemci belgeselleriyle tanınan kardeşlerin bu öfke kırılması karşısında takındıkları soğukkanlı tavır “Gimme Shelter”ı ortaya çıkarıyor: Yapılamamış bir konserin belgeseli. Bir, hatta birden çok cinayetin ürpertici öyküsü. Geceleri insanı uyutmayan türden bir korku filmi.

Bu soğukkanlılık yönetime de yansıyor. Yönetmenler, Jagger’ı kendi kararıyla, müdahalesizce yüzleştiriyorlar. “Sympathy For The Devil”ın neden yıllarca bir konserde çalınmadığını, nasıl lanetlendiğini bir delirme hali üzerinden gösteriyorlar. Film bitince şarkının şu sözleri dönüyor akıllarda: “İblis deyin bana / İhtiyacım var kendimi zaptetmeye”.

HER ŞEYİN TEORİSİ

★★★★★

ORJİNAL ADI The Theory Of Everything

YÖNETMEN James Marsh

OYUNCULAR Eddie Redmayne,

Felicity Jones, Harry Lloyd,

David Thewlis, Emily Watson

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 88 dakika

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

ELE ALDIĞI 'GERÇEK'
HİKAYEYİ HİÇ
SÖMÜRMEYEN
ZARİFÇE ANLATIYOR
USTA YÖNETMEN...

GEÇEN SENENİN AKADEMİ ÖDÜLLERİNDE ADI SIKÇA GEÇEN FİLMLERDEN BİRİ OLAN "HER ŞEYİN TEORİSİ" DÜNYANIN EN çok tanınan fizikçisi Stephen Hawking'i evliliği üzerinden ele alıyordu. Sıradan bir biyografi filmi değil bu anlamda. Zaman zaman oldukça trajik boyutlara ulaşsa da hikayesini hiç sömürmeden, zarıfçe ve hatta hayatı 'kutsayan' bir tavrı ile ele alabilen bir film.

Çok parlak zekasıyla bilim alanında muhteşem bir geleceği daha üniversite yıllarından itibaren belli eden Hawking'in 21 yaşında yakalandığı talihsiz hastalığı tam da hayatının aşkı Jane ile tanıştığı zamanlarda ortaya çıkar maalesef. Stephen ile Jane'in aşkı doktorların Hawking'e iki yıl ömür biçmesine rağmen dolu dizgin sürer, hatta belki de en çok bu yüzden Stephen tedavilere cevap verir. Hareket kabiliyeti azalsa da yaşamını sürdürür. Çocukları olur, Hawking özellikle uzay bilimine büyük katkıları olan teorilerini geliştirir ve giderek bilim dünyasında ünlenir. Ancak hastalığın ilerleyen safhaları evliliklerine de olumsuz etkiler normal olarak ve özellikle Jane için hayat çok daha fazla zorlaşır.

"Her Şeyin Teorisi" her ne kadar Hawking'i canlandıran Eddie Redmayne'in samimi performansı ile yükseliyor gibi görünse de filmin Jane Hawking'in otobiyografik romanından uyarlanmış olması filmi benzer biyografik hikayelerden ayırıyor. Çok zor bir hastalıkla cebelleşen müthiş bir beyine sahip bir adamla yaşamının tüm zorluklarına katlanan Jane'in penceresinden izliyoruz filmi. Ve Jane'i oynayan genç İngiliz oyuncu Felicity Jones'un da çabasıyla ona büyük bir empatiyle yaklaşıyoruz.

Bu yüzden sevginin, şefkatin ve fedakarlığın değerini ince duygularla işleyen film, bütün ahlaki tuzaklardan muaf bir şekilde ilerliyor. En ahlakçı izleyicinin bile ters bir yorum yapmasına neden olmayacak bir şekilde sağlam basıyor yere "Her Şeyin Teorisi".

Eddie Redmayne'in şahane performansı karşısında ezilmeyen Felicity Jones...

Eddie Redmayne'in Oscarlık performansı filmin önüne de geçti bir anlamda...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

ALTINLI KADIN

ORJİNAL ADI Woman In Gold

YÖNETMEN Simon Curtis

UYUNCULAR Helen Mirren,
Ryan Reynolds, Daniel Brühl, Katie Holmes,
Tatiana Maslany, Charles Dance,
Moritz Bleibtreu

YAPIM/SÜRE 2015 ABD - İngiltere, 109 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Yeni Film (Tanweer)

SIMON CURTIS İKİNCİ
FİLMİNDE YİNE GERÇEK
BİR HİKAYEYE,
BİR ANI KİTABINA
YASLIYOR SIRTINI.

İNGİLİZ YÖNETMEN SIMON CURTIS İSMİNİ İLK KEZ 2011'DE "MARILYN İLE BİR HAFTA" (MY WEEK WITH MARILYN) İLE DUYMUŞTUK. MARILYN Monroe'yla bir hafta geçirme şerefine nail olan genç bir adamın yaşadıklarını anlatan film, Michelle Williams'ın performansının yanı sıra, MM gibi bir ikonun hayatına bir haftalığına da olsa bizi dahil etmeyi başarmasıyla dikkat çekiyordu.

Simon Curtis ikinci filmi "Altın Kadın"da yine gerçek bir hikayeye, bir anı kitabına yashyor sırtını. Bu sefer sunduğu 'gerçek kesit' daha sıradan bir kadının, Maria Altmann'ın hayatından.

Son yıllarda dönemin sanat eserlerini Nazilerin nasıl yağmaladığına dair filmler izliyoruz. Karşımızdaki film ise tek bir sanat eserine odaklanıyor: Gustav Klimt'in Altın Kadın tablosu...

Savaşın sonra Avusturya'nın en ünlü müzelerinden birinde sergilenmeye başlanan ve neredeyse ülkenin ulusal hazinesine dönüşen bu tablo aslında Maria'nın halasına aittir. II. Dünya Savaşı esnasında Naziler esere el koymuş, savaşın sonra ise Avusturya tabloyu 'sahiplenmiştir'. Maria ise yıllar sonra

çocukluğuna ait bu değerli eseri yeniden elde edebilmek için genç avukat Randy Schoenberg'i tutar. İkili Avusturya devletine karşı dava açarlar.

Bugüne dek Nazilerin uyguladığı mezalime dair birçok şey izlemiş olsak da, "Altın Kadın" bu 'dram'ın daha nice gizli hazineler barındırdığının en güzel kanıtı.

Maria ve Randy'nin mücadelesi Hollywood'un öteden beri sevdiği 'gerçek bir hikayeden uyarlanma' teranesinin ucuna gelip ekleniyor ama hem sanata hem tarihe hem de insana dair yeni şeyler öğrenmenizi sağlıyor.

Biraz iki sene öncesinin "Umudun Peşinde"sini (Philomena) andıran bu proje oyuncu kadrosunun abartıdan uzak performansı ile da dikkat çekiyor. Elbette Helen Mirren başta olmak üzere...

Önceleri Andrew Garfield'in adı geçiyormuş ama sonunda rol isabetli biçimde Ryan Reynolds'a gitmiş.

Gerçek Maria Altmann, 2011'de 94 yaşında hayata gözlerini yummuş.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

HIZLI VE ÖFKELİ 7

★★★★

ORJİNAL ADI Fast & Furious 7

YÖNETMEN James Wan

OYUNCULAR Vin Diesel, Paul Walker,

Jason Statham, Dwayne Johnson,

Michelle Rodriguez, Jordana Brewster

YAPIM/SÜRE 2015 ABD - Japonya, 140 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

PAUL WALKER'IN
ZAMANSIZ ÖLÜMÜNÜ
SÖMÜRMEYEN
EĞLECELİ BİR FİLM
YAPMIŞLAR...

"HIZLI VE ÖFKELİ" SERİSİNİN İLK FİLMİ BÜTÜN ÜYELERİNİ 'AİLEM' DİYEREK KORUYUP KOLLAYAN KARİZMATİK LİDER Dominic Toretto'nun yönlendirdiği bir hırsız çetesinin içine sızan polis memuru Brian O'Conner'in heyecanlı hikayesini anlatıyordu. Bu çetenin belirleyici özelliği usta şoförlerden oluşan çetenin soygunlarını modifiye edilmiş spor arabalar eşliğinde yapıyor olmalarıydı... İkinci filmde itibaren Brian'ın polisliği bırakıp 'aile'den biri olması, en azından seriyi daha renkli bir hale getirmişti. Ama sonraki filmler nitelik olarak aynı başarıyla devam edemedi. Bir tek Rio'da geçen beşinci film seriyeye biraz taze bir soluk getirmeyi ve izleyicilerini yeni bir hız trenine bindirmeyi başarmıştı.

İsmine 7 rakamı eklenen bir devam filmine bir 'yenilik' getirmek de kolay değil tabi ki.

Çetenin komaya girmesine sebep olduğu geçen filmin kötü adamı Shaw'ın ağabeyi Deckard intikam için bir operasyon başlatmıştır: Dominic ve ailesinin tüm bireylerini tek tek öldürecektir. Bu arada bir hükümet ajanı da Dominic ve ekibine yardım karşılığı bir istekte bulunur: Ramsey adlı

bir hacker ve onun icadı olan istihbarat programını bulup kötü adamların eline geçmesine engel olmak.

Hikaye bu kadar. Sonrası tümüyle mantık, fizik ve biyoloji kurallarına aykırı aksiyon sahnelerinden oluşuyor! Ekibin bütün elemanlarının kendilerine ait dövüş sahneleri var. Camlardan geçiyorlar, yüksekten düşüyorlar, arabayla uçurumlardan yuvarlanıyorlar, demirlerle kafalarına vuruluyor, bol bol yumruk yiyorlar ama çoğunlukla sadece yüzlerinde hafif bir kızarıklık ve nefes nefese kurtuluyorlar.

Bir yandan da öyle büyük mantıksal tutarlılıklar aramadığımız filmler bunlar. Nitekim Alp dağlarındaki araba sahneleri ve Abu Dabi'deki gökdelenlerde geçen sahneler olanca abartılarına rağmen çok da eğlenceli ve heyecanlı sahneler doğrusu.

Finalde Paul Walker'a yapılan duygusal veda sahneleri insanın içini acıtıyor, duygulandırıyor.

Jason Statham

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

TOZ

İngiliz sinemacılar **Ben Ockrent** ve **Jake Russell**'in birlikte yazıp yönettikleri 2013 yapımı **"Toz"** (Dust), **Alan Rickman** ve **Jodie Whittaker**'lı kadrosuyla ilgi çekerken, asıl **darbeyi** yarattığı atmosferle indiriyor ve yönetmenlerden **uzun metraj** beklentisine itiyor bizi.

ORJİNAL ADI Dust
YÖNETMENLER Ben Ockrent,
Jake Russell
YAPIM 2013 İngiltere
SÜRE 8 dk.

KISA FİLM DÜNYASINDA SIK SIK GÜZEL SÜRPRİZLER ÇIKIYOR KARŞIMIZA, HIÇ BEKLEMEDİĞİMİZ ANLARDA. İNGİLİZ SINEMACILAR Ben Ockrent ve Jake Russell'in birlikte yazıp yönettikleri 2013 yapımı "Toz" (Dust) da bu güzel sürprizlerden biri kimliğiyle kapımızı çaldı günün birinde. İkisinin bu filmde sonra çektikleri, henüz seyretmediğimiz "Winds Of Change" adlı bir kısıları daha varmış. "Toz"u izlediğimizde ise ister istemez şu soru takılıyor kafamıza: "Uzun metraja ne zaman geçeceksiniz?"

Yedi buçuk dakikalık "Toz", üç kişilik bir film. Alan Rickman ve Jodie Whittaker gibi iki önemli ismin yamacında küçük oyuncu Lola Albert da üzerine düşeni fazlasıyla yapıyor, büyüklerin altında ezilmiyor. Hikaye, okul çıkışında annesinin gelmesini bekleyen küçük bir kız çocuğuyla açılıyor. Ama onu gözetleyen bir adam olduğunu görüyoruz sonra. Ardından anne geliyor ve yürüyerek evlerine

gidiyor anne-kız, adam da peşlerinde tabii. Adamın onları neden takip ettiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Akşam olup da hava karardığında, adam gizlice eve giriyor ve kapıları yoklamaya başlıyor. Gerilimin iyice yükseldiği ansa, adamın küçük kızın odasına girmesiyle yaşanıyor. Bu esnada anne de banyoda ve olanlardan habersiz. Uyuyan kıza yaklaşan adam, onu kucaklayıp bağrına basıyor önce, sonra da yastığının altındaki 'diş'i alıyor...

Muhtemelen bundan sonrasını tahmin etmişsinizdir, ama keyfinizi iyice kaçırmadan keselim hikayeyi burada ve yönetmenlerin yarattığı atmosfere geçelim. Ben Ockrent ve Jake Russell, "Toz"da yedi buçuk dakika boyunca ilgiyi ayakta tutan bir atmosfer yaratma becerisine sahip olduklarını gösteriyorlar. Gerilimli bir ton yakaladıkları gibi, bu fikri ters köşeye yatıracak formüle de sahipler.

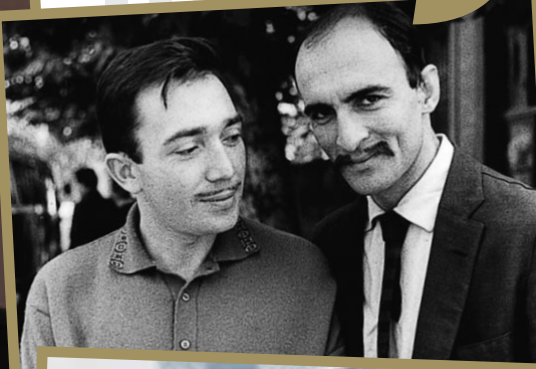

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

1- Bakalım hangi sahneler araklanacak!

Kült film “Dünyayı Kurtaran Adam”ın bir kez daha devamı geliyormuş. Üstelik yönetmen de Çetin İnanç olacakmış! Filmin adı “Dünyayı Kurtaran Adam 1.5”. Malumunuz, ilk film bir sürü arak sahneden oluşuyordu. Yönetmen, 17 ayrı filminden sahne arakladığını itiraf etmişti. Bakalım bu sefer İnanç hangi filmlerden hangi sahneleri araklayacak!

2- “Ara”nın itibarı iade ediliyor!

Ümit Ünal’ın “Ara” filmi, zamanında Altın Portakal’da ön jüri kurbanı olmuştu. Bu olay, festival tarihindeki skandallardan biri

olarak kayıtlara geçmişti. Ünal, bu yıl festivalin ana yarışmasının jüri başkanı. “Ara”nın da aralarında bulunduğu filmleri festivalde gösterilecek. Yani “Ara”nın itibarını iade ediyor festival!

3- “Abluka”, Venedik’ten sonra Toronto’da

Emin Alper’in “Abluka”sının Venedik Film Festivali’nde ana yarışmaya seçilmesi alkışlanası bir olay. Ama filmin festival yolculuğu Venedik sonrası da devam edecek. Film, 10 Eylül’de başlayacak Toronto Film Festivali’nin Çağdaş Dünya Sineması bölümünde de gösterilecek.

4- Montreal’de “Eksik” kalmadı

Montreal’in ana yarışmasında üç filmimizin olduğu açıklanmıştı. Fakat Türkiye sinemasının festivaldeki temsili bu filmlerle sınırlı değil. Festivalin Dünya Sineması bölümünde, oyuncu Barış Atay’ın ilk yönetmenlik çalışması, 12 Eylül’e farklı bir pencereden bakan “Eksik” yer alacak.

5- Altın Koza’nın onur ödülleri

14 Eylül’de başlayacak Adana Altın Koza Film Festivali’nde bu yıl, Bay Sinema lakaplı yapımcı-yönetmen Türker İnanoğlu ile oyuncular Ayşen Gruda ve Aytaç Arman’a Onur Ödülü verilecek.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ İNSANLAR, 'BAĞIMSIZ'I MÜDAHALE EDİLMEYEN SANIYORLAR. YANLIŞ. HER ŞEYİN PARASINI CEPTEN KARŞILAMIYORSANIZ, ÇEKLERİ YAZANA BAĞLI KALMAYA MAHKUMSUNUZ. ”

David Gordon Green